

Ἀγαπημένε μας ποιητή,

Με ἰδιαίτερη συγκίνηση σε καλωσορίζουμε στὸν ἱερό αὐτὸ χῶρο ἔπου λατρευόμε
γιὰ δεκάδες αἴῶνες ἡ ποίηση, ἡ μουσικὴ καὶ τὸ φῶς.

Δὲν εἶναι τυχαῖο καὶ ἐδῶ στὴν Κύπρο μονάχα οἱ ἑσπεροὶ θεοὶ δοξά-
στησαν! Ἀφροδίτη, Ἀπόλλωνας, Ἄδωνις, Ἴδνισσος, Βένιος Ἄρας, Ἄρτεμις. Αὐτοὶ
συντρόφευαν τοὺς προγόνους μας τίς ἡμέρες τῆς μοναξιάς καὶ τίς ἡμέρες τοῦ γλεντιοῦ.
Κι' ἀργότερα, ὅταν ἡ βυζαντινὴ λατρεία ἐπικράτησε στὸ νησί, καὶ πάλι, οἱ κύπριοι,
ἔγιοι, οἱ κύπριοι παναγιῆς εἶχαν πιστέρη γλυκύτητα παρὰ αὐστηρότητα, πιστέρη
ζωὴ παρὰ θάνατο.

Διπλῆ συμβολικὴ αὐτὴ ἡ συνάθροιση μας ἐδῶ. Ἡ Πάριος τῆς Ἀφροδίτης,
ἡ "μαθοῦντα τοῦ Ἄδωνη, ἡδ Κοθριον τοῦ Ἀπόλλωνα, σμίγουν ὅπως ἔσμιγαν ἄλλοτε,
γιὰ νὰ τιμῆσουν τοὺς προστάτες τους θεοὺς. Σμίγουν γιὰ νὰ τιμῆσουν τὴν δημοσίαν,
τὴ λεβεντιᾶ, τὴ μεγαλοσύνη ὅχι ἑνὸς ἄρχαίου θεοῦ, ποιεῖ ἡ διαποροδολήθαις, μὲ
ὄχι ἑνὸς ποιητῆ.

Δὲν θέλω νὰ πῶ πολλὰ καὶ φουσκωμένα λόγια. Ἰσχυροῦς ἔμως νὰ μιλήσεις
γιὰ τὸ Γιάννη Ρίτσο, καὶ τὸν κερτιμένεμα πῶς καὶ πῶς πῶς τόσα χρόνια καὶ νὰ
δεχτεῖς τὴν ἵπποταγὴ τοῦ λόγου σου στὰ μετρημένα, στὰ τυπικὰ, στὰ κροκοῦμενα;
Λοικόν ὄχι? Ἡ ποίηση τοῦ Γιάννη Ρίτσου, καὶ τόσο ἀπλόχερα ἡς παραστήθηκε σὰ θεο
μὴ μίνα μὲ τὸ τραγοῦδι της, τὸ ναυοῦρισμά της, τὴν κραυγὴ της, τὸ ἄλμα της, αὐτὸς
ὁ χειμαρρὸς τῆς σοφίας, τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς ἀνθρωπιάς, μὲ παρασύρει. Μὲ παρασύ-
ρει κι' ἡ ἴδια ἡ μορφή τοῦ ποιητῆ, καὶ δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἂν πῶ πὸς βρέσκειται ἤδη
στὴν καρδίαν καὶ τοῦ τελευταίου κύπριου, "εἶσαι ὅπως ἔσειελε ἐκεῖνο τὸ συγκλονι-
στικὸ πρῶτο μῆνυματου, μὲλις κἀτησε τὸ πῶδι του στὴν πατρίδα μας." Ἀσπάζομαι
τὸ χέρι καὶ ἱερό χῶμα τῆς Κύπρου, ἀσπάζομαι τὸ χέρι τοῦ "αἰετοῦ."

Διπλῆ, τριπλῆ συμβολικὴ ἡ συνάθροιση μας ἐδῶ. "Ὁ εὐδὸ βδομάδες
ἀπὸ σήμερα, ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ ξεκινήσει ἡ κραυγὴ τῆς Κύπρου σὰ μιὰ ἱστορικὴ
Πορεία Εἰρήνης ἐναντίαν στὶς βάσεις, καὶ μολύνουν τὸ "εὐδαφὸς μας, ἐναντίαν στοὺς
στρατοὺς καὶ τὸ τεμαχίζου.

Ἀγαπημένε μας ποιητή,

Αἶψα μέτρα πῶς πέρα ἀπὸ μᾶς, ἐνσελῶς ἔξνη, ἐχθρική, ἀνεπιθύμητη, βρέσκειται ἡ
βρετανικὴ βία τῆς Ἐπισκοπῆς. Καὶ-ἐντροπή- ὀλοκλήρος ὁ ἱερός χῶρος τοῦ Κορυφίου
εἶναι περιουσία τῶν βρετανικῶν βάσεων. Ὅμως ἐμεῖς λέμε! Ὁ προστάτης τῶν ποιητῶν
τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ζωῆς καμιά σχέση δὲν μπορεῖ νὰ "εχει μὲ τοὺς θεοὺς τοῦ
πολέμου καὶ τοῦ Ἄδη. Ἄς γίνει ἡ σημερινὴ μέρα ὁ πρόλογος τῆς φωνῆς διαμαρτυ-
ρίας μας, ἔς γίνει τὸ σῆμα καὶ θὰ τὸ πάρουν στὸ στόμα τους οἱ δεκάδες
χιλιᾶδες ὁδοιποροὶ τῆς εἰρήνης.

Ἀγαπημένε μας Γιάννη Ρίτσο,

Ἐν ἔξομα ἂν νιῶθεις, ὅπως νιῶθουμε, αὐτὴ τὴ γέση τοῦ ἀνικανοποιήτου, γιὰ
τὴν εἰρήνην.

τήν τόσο συντομή παραμονή σου στο νησί. Όλοι σου προλάβουμε να σε σφύσσουμε το χέρι, να σε ρωτήσουμε στα κλειστά έν κοιμήθηκες πο βράδυ ή αν είσαι κουρασμένος. Πως μπορούν τρεισήμισι μέρες να χωρέσουν αυτό το θριαμβευτικό άντάμωμα της Κύπρου μαζί σου; Έμεις δεν θεωρούμε κακκ αυτό το ταξίδι σου σαν έκπληρωση των προσδοκιών μας, αυτό το ταξίδι σου ήταν ή δοκιμή, όπως όταν μπαίνει κανείς σε μια κάβα και δοκιμάζει ένα δάκτυλο κρασί πριν από το συμπόσιο.

Φυλάμε για το δεύτερο ταξίδι σου πολλά άκόμεη που δεν είδες. Τήν Λερμεσόια, τήν Ηάφο, το Τροόδος και- ποιός ξέρει- τήν Κερύνεια, τήν Αμμόχωστό, τον Πενταδάκτυλο... Φυλάμε έπαφές με άνθρώπους άληθινούς, του μόχθου, της προσφυγιάς, της γής άλλά και του πνεύματος. Φυλάμε έμπειρούς μέσα στη γαλήνη κι όχι σ' αυτό το άδιέκοπο κι άξαντήητικό τροχάδη όπου σε στριμώξαμε. Αφήνουμε τήν κουβέντα μας άτέλειωτη για να ξανάρθεις. Α σε περιμένουμε!

Έλλη-Πατιονίδου